

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 107795 19 Gž
Brčko, 29.10.2019. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija, Kovačević Maide, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Klaić Ilje, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M. S. iz B., zastupan po punomoćniku D. B., advokatu iz B. L., protiv tuženog Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, koga zastupa zastupnik po zakonu Pravobraniteljstvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi naknade štete, v.sp. 17.118,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog, izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 107795 17 P od 15.03.2019. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 29.10.2019. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

I. Žalba tuženog Brčko distrikt Bosne i Hercegovine izjavljena protiv dijela presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 107795 17 P od 15.03.2019. godine u kojem je odlučeno o naknadi štete za duševne bolove zbog umanjenja opće životne aktivnosti se UVAŽAVA i presuda se u tom dijelu sadržanom u stavu I izreke i u dijelu u kojem je sadržana odluka o troškovima parničnog postupka u stavu III izreke PREINAČAVA, kako slijedi:

ODBIJA se tužbeni zahtjev kao neosnovan da za duševne bolove zbog umanjenja opće životne aktivnosti tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine tužitelju M. S. iz B. isplati iznos od 3.000,00 KM (trihiljade konvertibilnih maraka) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom.

Tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine se OBVEZUJE tužitelju M. S. iz B., umjesto iznosa od 3.067,75 KM (trihiljadešezdesetsedam i 75/100 konvertibilnih maraka), platiti troškove parničnog postupka u iznosu od 2.357,42 KM (dvijehiljatrivotinepedesetsedam i 42/100 konvertibilnih maraka) u roku od 30 dana od dana prijema ove presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

II. Žalba tuženog Brčko distrikt Bosne i Hercegovine se u ostalom dijelu ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 107795 17 P od 15.03.2019. godine se u ostalom dijelu stava I izreke POTVRĐUJE.

III. Zahtjev tužitelja M. S. iz B. za naknadu troška za sastav odgovora na žalbu se ODBIJA.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 107795 17 P od 15.03.2019. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

- „ 1. OBAVEZUJE SE tuženi da tužitelju, na ime naknade nematerijalne štete, po štetnom događaju od 06.06.2016.godine, isplati iznos od 17.118,00 KM, i to: na ime satisfakcije za duševne bolove zbog umanjena općeživotne aktivnosti iznos od 3.000,00 KM, na ime satisfakcije za pretrpljene fizičke bolove iznos od 3.860,00 KM, na ime satisfakcije za pretrpljeni strah iznos od 6.320,00 KM, na ime satisfakcije za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti iznos od 4.000,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od presuđenja dana 15.03.2019.godine do konačne isplate, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.
2. OBAVEZUJE SE tuženi da tužitelju isplati, na ime naknade materijalne štete, po štetnom događaju od 06.06.2016.godine, iznos od 30,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 17.10.2016. godine, pa do konačne isplate, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.
3. OBAVEZUJE SE tuženi da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.067,75 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv prvostepene presude, tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tuženi) blagovremeno je izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu preinači i odbije tužbeni zahtjev ili „da dosudi

manji iznos na ime naknade za duševne bolove zbog umanjena opšte životne aktivnosti“ i dosudi mu troškove parničnog postupka.

Tužitelj M. S. iz B. (u daljem tekstu tužitelj) je odgovorio na žalbu i u odgovoru potvrđujući pravilnost i zakonitost prvostepene presude pobija žalbene razloge i navode i predlaže da se žalba tuženog odbije u cijelosti kao neosnovana i prvostepena presuda potvrdi, a njemu dosudi trošak za sastav odgovora na žalbu.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09 i 52/10 i 27/14 - u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da je žalba tuženog djelimično osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev (tužbeni zahtjev) tužitelja da mu tuženi naknadi materijalnu i nematerijalnu štetu uzrokovanu povredom na radu, uslijed koje povrede je trpio fizičke bolove, strah, i zbog koje mu je umanjena opća životna aktivnost 6 % i postoji naruženost, te uzrokovana materijalna šteta u iznosu od 30,00 KM, uz zahtjev za dosudu zakonske zatezne kamate i troškova parničnog postupka.

Za osnov tužbenog zahtjeva, tužitelj je naveo da je zaposlenik Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i da je u tom svojstvu prilikom obavljanja poslova obezbjeđenja službenog parkinga zadobio tešku povredu šake lijeve ruke.

Tuženi nije osporio da je tužitelj zaposlenik Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i da je zadobio povredu prilikom obavljanja poslova obezbjeđenja službenog parkinga, ali je protivljenje tužbenom zahtjevu iskazao prigovorom nepostojanja uzročne veze između njegovog (tuženikovog) postupanja i štetnog događaja, a prigovorio je i visini tužbenog zahtjeva navodom da je postavljen bez nalaza i mišljenja vještaka. Osim toga, u toku postupka je ukazao i na činjenicu da je tužitelju po osnovu kolektivnog osiguranja radnika od nezgode već isplaćen iznos od 4.000,00 KM na ime invaliditeta, čime je, kako smatra, oslobođen od odgovornosti za štetu.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima je tužitelj utemeljio tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji i argumenata sa kojima se tuženi suprostavio tužbenom zahtjevu i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da je tužitelj dana 06.06.2016. godine, kao zaposlenik Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, prilikom obavljanja poslova obezbjeđivanja službenog parkinga, uslijed pucanja improvizovanog poda službene montažne kućice pao i zadobio povredu,

da je nakon ortopedskog tretmana, operativne korekcije i fizikalnog tretmana tužitelju amputiran četvrti (domali) prst lijeve ruke,

da je prema nalazu i mišljenju vještaka kirurga, tužitelj tom prilikom zadobio povredu „prekid kontinuiteta tetive opružaća četvrtog prsta lijeve šake“, koja se kvalificira kao obična teška tjelesna povreda,

da je prema nalazu istog vještaka kirurga, uslijed zadobijene povrede tužitelj trpio bolove jakog intenziteta 10 (deset) dana, srednjeg intenziteta 7 (sedam) nedelja i slabog intenziteta 4 (četiri) mjeseca,

da je uslijed zadobijene povrede, prema nalazu istog vještaka, tužitelju zbog „gubitka domalog prsta lijeve šake“ njegova opća životna aktivnost umanjena trajno 6 %, kao i da zbog navedenog gubitka prsta postoji trajna naruženost srednjeg stepena,

da je prema nalazu i mišljenju vještaka neuropsihijatra, uslijed zadobijene povrede tužitelj trpio strah jakog intenziteta 1 (jedan) sat, srednjeg intenziteta 60 (šezdeset) dana i slabog intenziteta 904 (devetstotinačetiri) dana, kao i da zbog amputacije četvrtog prsta lijeve šake trpi „psihičke posljedice usljed naruženosti“ koja je „trajna, i na nivou je lakog ka srednjem stepenu obzirom na životnu dob“,

da je prema nalazu i mišljenju vještaka zaštite na radu i zaštite od požara „poslodavac Policija Brčko distrikta Bosne i Hercegovine propustila da blagovremeno obezbijedi da radne prostorije policijskih službenika – kućica na službenom ulazu ... zadovolje minimalne tehničke uslove predviđene Zakonom“, odnosno da poslodavac nije u potpunosti obezbijedio neophodne mjere zaštite na radu, kao i da „nema doprinosa tužitelja nastaloj povredi na radu“,

da je Brčko distrikt Bosne i Hercegovine policom osiguranja od nezgode broj: nez50-0056180/0 od 04.01.2016. godine (u daljem tekstu polica osiguranja od nezgode) osigurao u 2016. godini sve radnike Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine - policijske službenike od posljedica nesretnog slučaja,

da je pomenutom policom, koju je Brčko distrikt Bosne i Hercegovine sklopio sa osiguravačem DD za osiguranje „V.“ V., pokriven osiguranjem, između ostalih, invaliditet svakog zaposlenika svotom od 200.000,00 KM po osobi,

da je Brčko distrikt Bosne i Hercegovine platio osiguravaču premiju osiguranja iz svojih sredstava,

da je tužitelj sklopio sa osiguravačem vansudsku nagodbu broj štete: 512/2016/1 od 18.04.2017. godine (u daljem tekstu vansudska nagodba), kojom se osiguravač obvezao tužitelju, kao korisniku osiguranja, isplatiti naknadu na ime invaliditeta u iznosu od 4.000,00 KM, a tužitelj je izjavio da je tom isplatom „u potpunosti ... izmirena obaveza osiguravača prema njemu, te se potpisivanjem ovog Sporazuma odriče potraživanja kako prema osiguravaču, tako i prema trećoj osobi“,

obzirom da je šteta tužitelju nastala zbog „propusta poslodavca da predmetnu kućicu u kojoj se desio pad zamijeni novom, ili sanira kritična mjesta, kako bi se izbjegla šteta“, da je tuženi kao poslodavac „odgovoran po principu objektivne odgovornosti“ prema odredbi člana 71. Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 19/06, 19/07, 25/08, 20/13, 31/14, 01/15) i odredbi člana 8. stav 1. Zakona o sigurnosti i zaštiti zdravlja radnika na radu („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 20/13), prvostepeni sud je zaključio da postoji odgovornost tuženog za nastalu štetu,

pa, obzirom na kvalifikaciju zadobijene povrede, intenzitet i trajanje fizičkih bolova i straha, i stepen naruženosti, prvostepeni sud je zaključio da tužitelju pripada novčana satisfakcija za pretrpljene fizičke bolove, za strah i za naruženost i pozivom na odredbe Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89 - u daljem tekstu Zakon o obligacionim odnosima) o oslobađanju od odgovornosti (član 177.), o uspostavljanju ranijeg stanja i naknadi u novcu (član 185.), o dospijeću obveze naknade (član 186.), o novčanoj naknadi nematerijalne štete (član 200.) i o posljedicama neispunjenja obveze—obvezi plaćanja zakonske zatezne kamate (član 277.), kao i uvažavajući Orijentacione kriterije ovog suda, tužitelju dosudio iznos od 3.860,00 KM za pretrpljene fizičke bolove, iznos od 6.320,00 KM za pretrpljeni strah, a obzirom da je „zbog naruženosti trpio duševnu patnju“, dosudio je iznos od 4.000,00 KM za naruženost, dok je na osnovu računa broj: 2704 od 15.10.2016. godine dosudio tužitelju i trošak pregleda u specijalističkoj ordinaciji „A.“ B. u iznosu od 30,00 KM,

a, obzirom da je tužitelju iznos od 4.000,00 KM isplaćen na ime naknade za invaliditet, prvostepeni sud je zaključio da se navedeni iznos ne treba uračunati u iznos naknade nematerijalne štete po osnovu satisfakcije za duševne bolove zbog umanjena opće životne aktivnosti i kako je uslijed zadobijene povrede njegova opća životna aktivnost trajno umanjena 6%, po tom osnovu dosudio mu je iznos od 3.000,00 KM, jer se „u tom slučaju radi o ugovornoj odgovornosti za štetu zbog invalidnosti, a u ovoj parnici se radi o zakonskoj odgovornosti za sasvim druge vidove štete“,

dok je prvostepeni sud o troškovima parničnog postupka odlučio primjenom mjerodavnih odredbi Tarifa o nagradama i naknadi troškova advokata u Republici Srpskoj i primjenom stava Ustavnog suda Bosne i Hercegovine zauzetog u odluci broj AP-2757/06 od 14.10.2008. godine, bez pozivanja na konkretnu odredbu Zakona o parničnom postupku.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude, kroz istaknute žalbene razloge, tuženi u bitnom tvrdi da prvostepeni sud nije pravilno cijenio član 2. vansudske nagodbe u kojoj je tužitelj (oštećeni) izjavio da „će isplatom iznosa naknade ... u potpunosti biti izmirena obaveza osiguravača prema njemu, te se potpisivanjem Sporazuma isti odrekao daljeg potraživanja i prema osiguravaču i prema trećoj osobi“.

Takve, međutim, tvrdnje tuženog da se tužitelj zaključivanjem vansudske nagodbe odrekao u potpunosti svog potraživanja prema tuženom, ovaj sud nije našao osnovanim. Naime, učinke vansudske nagodbe i njezino tumačenje treba utemeljiti prije svega na činjeničnom stanju u svezi kojeg je ista zaključena i tom prilikom imati na umu sve odredbe nagodbe, kao i odredbe police osiguranja od nezgode. Jer, član 2. vansudske nagodbe ne treba posmatrati odvojeno od ostalih odredbi, pa kako je iz vansudske nagodbe razvidno da će isplatom iznosa od 5.908,00 KM (4.000,00 KM na ime invaliditeta i 1.908,00 KM na ime troškova parničnog postupka), prema izjavi tužitelja „u potpunosti biti izmirena obaveza osiguravača prema njemu, te se potpisivanjem ovog Sporazuma odriče potraživanja kako prema osiguravaču, tako i prema trećoj osobi“, a kako je i prema polici osiguranja od nezgode obaveza osiguravača bila da osigura rizik od invaliditeta, a ne ostale vidove nematerijalne štete, onda se, sukladno iznesenom, tužitelj odrekao samo potraživanja koji se odnosi na invaliditet, odnosno naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog umanjena opće životne aktivnosti.

Međutim, tuženi osnovano pobija prvostepenu presudu u dijelu kojim je tužitelju dosuđena naknada nematerijalne štete za duševne bolove zbog umanjenja opće životne aktivnosti, navodom „da je sud morao uzeti u obzir i naknadu koju je tužiocu isplatilo V. osiguranje po osnovu invaliditeta“ i da je zbog toga „tužiocu bilo realno dosuditi nižu naknadu od pripadajuće“.

Naime, odredba člana 948. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima propisuje da pravo na naknadu od treće osobe odgovorne za nastupanje osiguranog slučaja pripada osiguraniku odnosno korisniku nezavisno od njegova prava na osiguranu sumu, dok član 948. stav 3. istog Zakona propisuje da se odredba prethodnog stava ne odnosi na slučaj kad je osiguranje od posljedica nesretnog slučaja ugovoreno kao osiguranje od odgovornosti.

Sukladno navedenom, kako je poslodavac (tuženi) ugovorio osiguranje od nesretnog slučaja i uplatio premiju osiguranja iz svojih sredstava, to onda znači da takav ugovor o kolektivnom osiguranju zaposlenika ima pravnu prirodu osiguranja od odgovornosti, koji stav je već ustaljen u sudskoj praksi i podudaran je pravnom shvatanju koje je u svezi sa primjenom odredbe člana 948. Zakona o obligacionim odnosima u pogledu naknade nematerijalne štete zauzelo Građansko-privredno-upravno odjeljenje Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine na sjednici održanoj dana 28.10.2019. godine, gdje je rečeno da:

„Kolektivno osiguranje zaposlenika od nesretnog slučaja koje ugovori poslodavac, koji je i uplatilac premije osiguranja iz svojih sredstava, ima karakter osiguranja od odgovornosti.

U skladu sa odštetnom prirodom Ugovora o osiguranju od posljedica nesretnog slučaja iznos koji zaposlenik primi, na ime osigurane svote, uračunava se u iznos naknade nematerijalne štete, koji poslodavac duguje zaposleniku iz osnova odgovornosti za štetu.

Naknadu koju je zaposlenik (oštećeni) primio po osnovu osigurane svote, na ime invaliditeta treba uračunati u iznos pravične novčane naknade, koji tužitelju pripada za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti, imajući u vidu da je osigurana svota po osnovi posljedica invaliditeta u biti jednaka obliku nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti.

Tužitelj u parničnom postupku ima pravo na naknadu nematerijalne štete i za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti samo u slučaju da je visina ove nematerijalne štete utvrđena u većem iznosu od

ugovorene svote ugovorom-polisom kolektivnog osiguranja, odnosno ako je nagodbom dobio manji iznos od onog koji potražuje tužbom.“

Dakle, iznos koji je tužitelju isplaćen na ime osigurane svote temeljem navedene police osiguranja (koju je zaključio tuženi i premiju platio iz sopstvenih sredstava) i „ima karakter osiguranja od odgovornosti“, prema odredbi člana 948. stav 3. Zakona o obligacionim odnosima treba uračunati u iznos naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog umanjena životne aktivnosti, koju potražuje u ovoj parnici. Jer, tužitelj (oštećenik) nema pravo kumulirati iznos naknade osigurane svote sa odštetnim zahtjevom prema trećoj odgovornoj osobi neovisno od njegovog prava na osiguranu svotu. Zbog toga tužitelju treba uračunati iznos naknade koju je primio po osnovu osigurane svote na ime invaliditeta u iznos naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog umanjena opće životne aktivnosti, obzirom da je osigurana svota po osnovu posljedica invaliditeta u biti jednaka obliku nematerijalne štete za duševne bolove zbog umanjena opće životne aktivnosti, koju naknadu, između ostalih, tužitelj zahtjeva i u ovoj parnici.

Stoga, a imajući u vidu, da je tužitelj sa osiguravačem zaključio vansudsku nagodbu kojom se osiguravač obvezao isplatiti mu na ime invaliditeta iznos od 4.000,00 KM, pa se prema odredbi člana 948. stav 3. Zakona o obligacionim odnosima ima smatrati da je tužitelj u potpunosti namiren u pogledu nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog umanjena opće životne aktivnosti, čak i u većem iznosu od tužbom traženih 3.000,00 KM i nema pravo zahtijevati i od tuženog naknadu tog vida štete.

Kako tuženi žalbom ne osporava svoju odgovornost za uzrokovanu štetu, niti utvrđenu visinu za preostala tri vida nematerijalne štete (za pretrpljene fizičke bolove iznos od 3.860,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 6.320,00 KM i za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti iznos od 4.000,00 KM), koji su i prema ocjeni ovog suda dosuđeni pravilnom primjenom odredbe člana 200. Zakona o obligacionim odnosima i u visini sukladno Orijentacionim kriterijima ovog suda, prvostepena presuda u tom dijelu nije bila predmet posebnog razmatranja žalbenog vijeća. Naime, tuženi samo tvrdi da se i ti vidovi štete trebaju uračunati u iznos naknade koji mu je osiguravač isplatio na ime osigurane svote, što je kod rečenog neprihvatljivo i neosnovano, obzirom da se osiguravač obvezao isplatiti korisniku osiguranja samo ono što je pokriveno osiguranjem, a tu ne spadaju pomenuti vidovi nematerijalne štete.

Imajući u vidu izneseno, da nisu osnovani žalbeni razlozi i navodi kojima tuženi pobija prvostepenu presudu u dijelu stava I izreke u kojem je obvezan platiti tužitelju naknadu štete za pretrpljene fizičke bolove i strah i za

pretrpljene duševne bolove za naruženost, valjalo je žalbu tuženog u tom dijelu odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu u tom dijelu potvrditi na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, dok je osnovan žalbeni navod u pogledu uračunavanja iznosa naknade, koju je tužitelj primio prema polici po osnovu osigurane svote na ime invaliditeta, u iznos pravične novčane naknade koji tužitelju pripada za duševne bolove zbog umanjenja opće životne aktivnosti, radi čega je valjalo žalbu tuženog u tom dijelu uvažiti i na temelju činjeničnog stanja utvrđenog u prvostepenom postupku zbog pogrešne primjene materijalnog prava prvostepenu presudu u tom dijelu u stavu I izreke preinačiti na osnovu odredbe člana 338. stav 1. tačka 4. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Budući da je odredbom člana 130. stav 2. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine propisano da kada sud preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek, da će odlučiti o troškovima cijelog postupka, pa kako je prvostepena presuda preinačena, valjalo je preinačiti i odluku o troškovima parničnog postupka sadržanu u stavu III izreke prvostepene presude i na osnovu odredbi članova 119. i 120. istog Zakona obvezati tuženog da tužitelju, umjesto iznosa od 3.067,75 KM, nadoknadi troškove u iznosu od 2.357,42 KM.

Prema vrijednosti spora u iznosu od 17.118,00 KM (tužitelj je prvobitno u tužbi potraživao iznos od 8.830,00 KM) i članu 2. Tarifni broj 2. i članu 14. stav 2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 45/00) tužitelju pripadaju troškovi nagrade advokatu za sastav tužbe u iznosu od 200,00 KM bez PDV-a (obzirom da punomoćnik tužitelja u spis predmeta nije dostavio dokaz da je obveznik PDV-a), za zastupanje na ročištima održanim dana 17.04.2018. godine, 11.07.2018. godine i 13.11.2018. godine pripadaju mu iznosi od po 200,00 KM, dok mu za zastupanje na ročištu održanom dana 15.03.2019. godine pripada naknada u iznosu od 480,00 KM, prema članu 2. Tarifni broj 2. i članu 14. stav 2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 68/05), koja se u Distriktu primjenjuje od 27.02.2019. godine, kao i trošak takse na tužbu u iznosu od 200,00 KM i takse na presudu u iznosu od 200,00 KM, prema tarifnom broju 2. Taksene tarife Zakona o sudskim taksama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 5/01, 12/02 i 23/03), što sve zajedno čini iznos od 1.680,00 KM. Međutim, kako je njegov uspjeh u sporu, u odnosu na vrijednost spora u iznosu od 17.118,00 KM, u omjeru od 82,84 %, jer je u konačnom ovom presudom tuženi obavezan da mu isplati iznos od 14.180,00 KM, tužitelju za gore navedene stavke pripada ukupan iznos od 1.391,71 KM (82,84 % od 1.680,00 KM).

Također, tužitelju pripadaju i troškovi vještačenja koje je on snosio u punom iznosu od 1.289,35 KM (zbir svih troškova vještačenja po vještaku kirurgu H. dr. F., vještaku neuropsihijatru B. dr. D. i vještaku zaštite na radu i zaštite od požara D. dr. sc. S.), obzirom da su svi ti troškovi bili nužni za utvrđivanje osnova i visine tužbenog zahtjeva.

Znači, da kod iznesenog tužitelju pripadaju troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 2.681,06 KM (1.391,71 KM + 1.289,35 KM).

Zahtjev za naknadu troškova je stavio i tuženi i opredijelio na ročištu za glavnu raspravu održanom 15.03.2019. godine tako što je tražio da sud obveže tužitelja da mu za sastav odgovora na tužbu i za pristup na ročišta održana dana 17.04.2018. godine, 11.07.2018. godine i 13.11.2018. godine isplati iznos od po 199,00 KM, za ročište održano dana 15.03.2019. godine iznos od 280,00 KM, a u žalbenom postupku je tražio da mu tužitelj plati iznos od 810,00 KM za sastav žalbe.

Sve navedene izdatke, tuženi, jednako kao i tužitelj, može osnovano potraživati samo u omjeru koji odgovara njegovom uspjehu u ovom sporu radi čega mu, sukladno odredbi člana 11. Zakona o Pravobraniteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/06, 19/07, 17/08 i 20/10), odnosno aritmetičkim prosjekom naknade obračunate po mjerodavnoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federaciji Bosne i Hercegovine i mjerodavnoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Republici Srpskoj, za sastav odgovora na tužbu pripada iznos od 199,00 KM, za zastupanje na ročištima održanim dana 17.04.2018. godine, 11.07.2018. godine i 13.11.2018. godine iznosi od po 199,00 KM, dok mu za ročište održano dana 15.03.2019. godine pripada iznos od 280,00 KM (što je iznos tražen troškovnikom, iako mu primjenom mjerodavnih Tarifa pripada veći iznos, ali mu ovaj sud nije mogao dosuditi više od onoga što je tražio) i za sastav žalbe na presudu iznos od 810,00 KM, što sve zajedno čini iznos od 1.886,00 KM.

Uzimajući u obzir da je uspjeh tuženog u sporu, u odnosu na vrijednost spora u iznosu od 17.118,00 KM, u omjeru od 17,16 %, pošto je tuženi konačno obvezan isplatiti tužitelju iznos od 14.180,00 KM, dakle tuženom za gore navedene stavke pripadaju troškovi u ukupnom iznosu od 323,64 KM (17,16 % od 1.886,00 KM).

Kada se konačno imaju u vidu iznosi troškova koji pripadaju tužitelju i tuženom, odnosno da prema uspjehu u ovoj parnici tužitelj ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 2.681,06 KM, a tuženi u

iznosu od 323,64 KM, pa prema pravilima o procesnom prebijanju troškova koji pripadaju tužitelju i troškova koji pripadaju tuženom, pozitivna razlika je u korist tužitelja u iznosu od 2.357,42 KM.

Zahtjev tužitelja za naknadu troška nagrade advokatu za sastav odgovora na žalbu valjalo je odbiti, budući da prema odredbi člana 323. stav 1. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odgovor na žalbu nije obvezna procesna radnja, a po ocjeni ovog suda, ta procesna radnja (pa tako i trošak vezan za nju) ni prema sadržaju odgovora na žalbu nije bila nužna za zaštitu prava tužitelja u ovom sporu.

Prvostepena presuda u stavu II izreke nije bila predmet razmatranja žalbenog vijeća, jer se u tom dijelu nije žalbom pobijala i u tom dijelu i u stavu II izreke, prvostepena presuda je ostala neizmijenjena.

Na osnovu svega izloženog odlučeno je kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević